

Sygn. akt II K 819/17

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Chojnicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Dawid Nosewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Rach

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Chojnicach J. K.

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2018 r.

sprawy **W. P.** (P.)

syna Z. i U. z domu P., urodzonego (...) w C.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w C.z dnia 12 września 2013 r., w sprawie II K 288/12, za przestępstwa:

a. z art. 226 § 1 kk, popełnione w dniu 19 marca 2012 r., na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

b. z art. 216 § 1 kk, popełnione w dniu 22 marca 2012 r., na karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

przy czym połączono orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności i jako karę łączną wymierzono mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, rozstrzygnięto o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu i kosztach sądowych;

orzeczoną karę skazany odbył w całości w okresie od dnia 7 października 2013 r. do dnia 7 stycznia 2014 r.;

2. Sądu Rejonowego w C.z dnia 16 stycznia 2014 r., w sprawie II K 774/13, za przestępstwa:

a. z art. 190a § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełnione w okresie od 11 czerwca 2013 r. do 9 lipca 2013 r., na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczono środek karny w postaci zakazu jakiegokolwiek kontaktowania się z pokrzywdzoną oraz zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 6 (sześciu) lat,

b. z art. 226 § 1 kk i art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełnione w dniu 9 lipca 2013 r., na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

c. z art. z art. 190 § 1 kk i art. 217 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełnione w dniu 17 lipca 2013 r., na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym połączono orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i jako karę łączną wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności, rozstrzygnięto o kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu i kosztach sądowych;

orzeczoną karę skazany odbył w całości w okresie od dnia 9 lipca 2013 r. do dnia 11 lipca 2013 r., od dnia 7 sierpnia 2013 r. do dnia 7 października 2013 r. oraz od dnia 7 stycznia 2014 r. do dnia 5 listopada 2014 r.;

3. Sądu Rejonowego w C. z dnia 22 grudnia 2015 r., w sprawie II K 518/15, za przestępstwo z art. 178a § 1 kk, popełnione w dniu 27 marca 2015 r., na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 (trzech) lat próby, orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat oraz obowiązek uiszczenia świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, rozstrzygnięto o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu i kosztach sądowych;

4. Sądu Rejonowego w C. z dnia 16 września 2016 r., w sprawie II K 838/15, za przestępstwa:

a. z art. 244 kk, popełnione w dniu 14 lipca 2015 r., na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

b. z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełnione w dniu 25 sierpnia 2015 r., na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

przy czym połączono orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i jako karę łączną wymierzono mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i rozstrzygnięto o kosztach sądowych;

orzeczoną karę skazany odbywa w okresie od 2 lipca 2017 r. do 28 kwietnia 2018 r.

5. Sądu Rejonowego w C. z dnia 6 czerwca 2017 r., w sprawie II K 552/16, za przestępstwo z art. 244 kk, popełnione w dniu 13 kwietnia 2016 r., na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, rozstrzygnięto o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu i kosztach sądowych;

orzeczoną karę skazany odbywał będzie w okresie od 24 grudnia 2019 r. do 21 czerwca 2020 r.

6. Sądu Rejonowego w C. z dnia 21 września 2017 r., w sprawie II K 375/17, za przestępstwa:

a. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełnione w dniu 2 marca 2017 r., na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

b. z art. 191 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełnione w dniu 2 marca 2017 r., na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

c. z art. 244 kk, popełnione w dniu 2 marca 2017 r., na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

d. z art. 288 § 1 kk, popełnione w dniu 26 marca 2017 r., na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym połączono orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i jako karę łączną wymierzono mu karę roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono środki karne w postaci obowiązku naprawienia szkody oraz rozstrzygnięto o kosztach sądowych;

orzeczoną karę skazany odbywał będzie w okresie od 28 kwietnia 2018 r. do 24 grudnia 2019 r.

I. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 86 § 1 i 4 kk i art. 89 § 1b kk łączy orzeczone wobec skazanego W. P.:

- karę pozbawienia wolności, orzeczoną na mocy wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 22 grudnia 2015 r., w sprawie II K 518/15, opisaną w punkcie 3 części wstępnej wyroku,

- karę łączną pozbawienia wolności, orzeczoną na mocy wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 16 września 2016 r., w sprawie II K 838/15, opisaną w punkcie 4 części wstępnej wyroku,

- karę pozbawienia wolności, orzeczoną na mocy wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 6 czerwca 2017 r., w sprawie II K 552/16, opisaną w punkcie 5 części wstępnej wyroku,

- karę łączną pozbawienia wolności, orzeczoną na mocy wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 21 września 2017 r., w sprawie II K 375/17, opisaną w punkcie 6 części wstępnej wyroku,

i jako karę łączną wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. orzeka, że w pozostałym zakresie powyższe wyroki podlegają oddzielnemu wykonaniu,

III. na podstawie art. 572 kpk umarza postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego co do kar orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego w C.z dnia 12 września 2013 r., w sprawie II K 288/12 oraz Sądu Rejonowego w C. z dnia 16 stycznia 2014 r., w sprawie II K 774/13,

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. P. P. (2) kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych, w tym 23% VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu W. P. z urzędu,

V. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 819/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 12 września 2013 r., w sprawie II K 288/12, W. P. został skazany za przestępstwa:

e. z art. 226 § 1 kk, popełnione w dniu 19 marca 2012 r., na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

f. z art. 216 § 1 kk, popełnione w dniu 22 marca 2012 r., na karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

przy czym połączono orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności i jako karę łączną wymierzono mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, rozstrzygnięto o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu i kosztach sądowych.

Orzeczoną karę skazany odbył w całości w okresie od dnia 7 października 2013 r. do dnia 7 stycznia 2014 r.

(dowód: wyrok Sądu Rejonowego w C.z dnia 12 września 2013 r., w sprawie II K 288/12 k. 67, karta karna k. 43- 45)

Wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 16 stycznia 2014 r., w sprawie II K 774/13, W. P. został skazany za przestępstwa:

a. z art. 190a § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełnione w okresie od 11 czerwca 2013 r. do 9 lipca 2013 r., na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczono środek karny w postaci zakazu jakiegokolwiek kontaktowania się z pokrzywdzoną oraz zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 6 (sześciu) lat,

b. z art. 226 § 1 kk i art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełnione w dniu 9 lipca 2013 r., na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

c. z art. z art. 190 § 1 kk i art. 217 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełnione w dniu 17 lipca 2013 r., na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym połączono orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i jako karę łączną wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności, rozstrzygnięto o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu i kosztach sądowych.

Orzeczoną karę skazany odbył w całości w okresie od dnia 9 lipca 2013 r. do dnia 11 lipca 2013 r., od dnia 7 sierpnia 2013 r. do dnia 7 października 2013 r. oraz od dnia 7 stycznia 2014 r. do dnia 5 listopada 2014 r.

(dowód: wyrok Sądu Rejonowego w C. z dnia 16 stycznia 2014 r., w sprawie II K 774/13 k. 33- 35, karta karna k. 43- 45)

Wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 22 grudnia 2015 r., w sprawie II K 518/15, W. P. został skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 kk, popełnione w dniu 27 marca 2015 r., na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 (trzech) lat próby, orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat oraz obowiązek uiszczenia świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, rozstrzygnięto o kosztach niepłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu i kosztach sądowych.

(dowód: wyrok Sądu Rejonowego w C. z dnia 22 grudnia 2015 r., w sprawie II K 518/15 k. 29, karta karna k. 43- 45)

Wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 16 września 2016 r., w sprawie II K 838/15, W. P. został skazany za przestępstwa:

a. z art. 244 kk, popełnione w dniu 14 lipca 2015 r., na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

b. z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełnione w dniu 25 sierpnia 2015 r., na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

przy czym połączono orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i jako karę łączną wymierzono mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i rozstrzygnięto o kosztach sądowych.

Orzeczoną karę skazany odbywa w okresie od 2 lipca 2017 r. do 28 kwietnia 2018 r.

(dowód: wyrok Sądu Rejonowego w C. z dnia 16 września 2016 r., w sprawie II K 838/15 k. 4, wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 6 kwietnia 2017 r., w sprawie VI Ka 618/16 k. 5, karta karna k. 43- 45)

Wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 6 czerwca 2017 r., w sprawie II K 552/16, W. P. został skazany za przestępstwo z art. 244 kk, popełnione w dniu 13 kwietnia 2016 r., na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, rozstrzygnięto o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu i kosztach sądowych.

Orzeczoną karę skazany odbywał będzie w okresie od 24 grudnia 2019 r. do 21 czerwca 2020 r.

(dowód: wyrok Sądu Rejonowego w C. z dnia 6 czerwca 2017 r., w sprawie II K 552/16 k. 7, wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 17 października 2017 r., w sprawie VI Ka 398/17 k. 8, karta karna k. 43- 45)

Wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 21 września 2017 r., w sprawie II K 375/17, W. P. został skazany za przestępstwa:

a. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełnione w dniu 2 marca 2017 r., na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

b. z art. 191 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełnione w dniu 2 marca 2017 r., na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

c. z art. 244 kk, popełnione w dniu 2 marca 2017 r., na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

d. z art. 288 § 1 kk, popełnione w dniu 26 marca 2017 r., na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym połączono orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i jako karę łączną wymierzono mu karę roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono środki karne w postaci obowiązku naprawienia szkody oraz rozstrzygnięto o kosztach sądowych.

Orzeczoną karę skazany odbywał będzie w okresie od 28 kwietnia 2018 r. do 24 grudnia 2019 r.

(dowód: wyrok Sądu Rejonowego w C.z dnia 21 września 2017 r., w sprawie II K 375/17 k. 10, karta karna k. 43- 45)

Skazany W. P. obecnie odbywa karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w C.. Jego zachowanie oceniane jest jako zmienne. Był zarówno karany za przekroczenia regulaminowe, jak i nagradzany. Karę odbywa w systemie zwykłym, nie jest zainteresowany jej odbywaniem w systemie programowego oddziaływania.

(dowód: opinia o skazanym k. 14- 21, 30)

Sąd zważył, co następuje w przedmiocie wydania wyroku łącznego:

Na wstępie wskazać należało, że W. P. był skazywany wyrokami różnych sądów, zarówno przed dniem 1 lipca 2015 r., jak i po tym dniu. W związku z tym, że zmianie uległy przepisy dotyczące kary łącznej, a przez to również wyroku łącznego, w niniejszej sprawie Sąd powinien był w pierwszej kolejności rozstrzygnąć, czy przy jej rozpoznaniu znajdowały zastosowanie przepisy dotyczące orzekania kary łącznej, obowiązujące od dnia 1 lipca 2015 r. Zgodnie bowiem z treścią art. 19 ust. 1 Ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie Ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) Przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego, w brzmieniu nadanym ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Oznaczało to, że nowe przepisy stosuje się w sytuacji, gdy choćby jedna z obecnie wykonywanych kar orzeczona została prawomocnie po dniu 30 czerwca 2015 r. Jednocześnie Sąd musiał rozstrzygnąć, czy zastosowanie przepisów o karze łącznej w brzmieniu sprzed wejścia w życie wskazanej powyżej Ustawy nie byłoby względniejsze dla skazanego, a w tej sytuacji koniecznym byłoby zastosowanie zasady wynikającej z treści art. 4 § 1 kk. W tym celu należało rozważyć sytuację, w jakiej znalazłby się skazany.

W pierwszej kolejności podnieść trzeba, że Sąd ograniczył badanie warunków do wydania wyroku łącznego do orzeczeń wydanych po orzeczeniu wobec W. P. kary łącznej w wyroku łącznym z dnia 22 lutego 2011 r., w sprawie II K 1173/10. Wyrok w tej sprawie został w całości wykonany, a zatem zbędnym byłoby ponowne badanie możliwości orzeczenia karą łączną kar nim objętych. Nie zachodziły też przesłanki do wydania wyroku łącznego obejmującego orzeczenia objęte wskazanym wyrokiem łącznym na podstawie art. 575 § 1 kpk.

Przechodząc zatem do rozstrzygnięcia kwestii przepisów, w oparciu o które należało rozstrzygnąć niniejszą sprawę, wskazać trzeba, że gdyby Sąd zastosował przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. należałoby zbadać, czy pomiędzy przestępstwami popełnionymi przez W. P. zachodził realny zbieg przestępstw. Wówczas Sąd musiałby rozważyć połączenie kar pozbawienia wolności orzeczonych w sprawach II K 288/12 i II K 773/13, następnie kar orzeczonych w sprawach II K 518/15 i II K 838/15, a następnie II K 552/16 oraz II K 375/17, albowiem przestępstwa nimi objęte zostały popełnione zanim zapadł pierwszy wyrok i wymierzono za nie kary podlegające łączeniu. Skoro kary w sprawach II K 288/12 zostały już odbyte, to wyrok łączny w żaden sposób nie zmieniałby sytuacji skazanego, nawet pomimo wymierzenia kary łącznej w wymiarze niższym niż kara faktycznie odbyta.

Granice kar łącznych w pozostałym kształtowałyby się od 6 miesięcy do roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności (sprawy II K 518/15 oraz II K 838/15). Brak byłoby podstaw do wymierzenia kary łącznej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania z uwagi na dotychczasowy sposób życia skazanego i wielokrotną karalność. Z drugiej strony przy wymiarze kary łącznej należałoby wziąć pod uwagę wymiar takiej kary orzeczonej w sprawie II K 838/15. Faktycznie więc dolna granica kary kształtowałaby się na poziomie 10 miesięcy pozbawienia wolności.

W zakresie kar orzeczonych w sprawach II K 552/16 oraz II K 375/17 granice kary łącznej kształtowałyby się od 8 miesięcy pozbawienia wolności do 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Podobnie jak w sprawach powyższych należało mieć na uwadze wymiar kary łącznej w sprawie II K 375/17, a więc realną dolną granicą kary byłaby kara roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Gdyby więc zastosować wskazane przepisy i orzec kary łączne z zastosowaniem zasady pełnej kumulacji, to skazany mógłby mieć do odbycia łącznie 3 lata i 9 miesięcy kary pozbawienia wolności, a okresy kar odbytych w sprawach II K 288/12 oraz II K 774/13 nie mogłyby zostać skrócone.

Korzystniej kształtowałyby się granice kary łącznej, a przy tym sytuacja skazanego, w przypadku orzekania w oparciu o przepisy obowiązujące na mocy Ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie Ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396), co zostanie szczegółowo omówione w dalszej części uzasadnienia. O ile nadal karą łączną nie można było objąć kar wykonanych w sprawie II K 288/12 oraz II K 774/13, to już dolna granica kary łącznej wyniosłaby rok i 8 miesięcy pozbawienia wolności, a górna 3 lata 2 miesiące i 15 dni. W tej sytuacji, stosując ogólną zasadę, należało przy orzekaniu stosować ustawę „nową”, albowiem poprzednio obowiązującą nie była względniejsza dla skazanego.

Przechodząc zatem do rozważań na temat wymierzonej kary łącznej przypomnieć trzeba, że z treści art. 85 § 1 i 2 kk wynika, że jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary lub kary łączne za takie przestępstwa, przy czym zgodnie z treścią art. 89 § 1b kk sąd orzeka karę łączną pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, przyjmując, że miesiąc kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania równa się 15 dniom kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Oczywistym było, że wobec wymiaru kary łącznej Sąd nie mógł orzec jej z warunkowym zawieszaniem jej wykonania, czemu zresztą sprzeciwiała się treść art. 69 kk.

Wymiar kary łącznej określony został natomiast granicami kar uprzednio wymierzonych od najwyższej z kar wymierzonych albo wymierzonej uprzednio kary łącznej (art. 86 § 4 kk) do ich sumy. Karami podlegającymi łączeniu są kary tego samego rodzaju, a także kara pozbawienia wolności i kara ograniczenia wolności. Nie podlegają więc łączeniu kara pozbawienia wolności z karą grzywny oraz kara ograniczenia wolności z karą grzywny.

Sąd, dysponując danymi odnośnie popełnionych przez skazanego czynów zabronionych oraz wydanych w związku z tym orzeczeń skazujących, dokonał więc badania możliwości objęcia wyrokiem łącznym wykonywanych aktualnie wobec skazanego kar. Skoro skazany odbył (wykonał) już w całości orzeczone uprzednio kary w sprawach II K 288/12 oraz II K 774/13, to obecnie Sąd nie mógł wziąć ich pod uwagę, rozważając możliwość wydania wyroku łącznego.

Karą łączną nie mogły też zostać objęte kary wymierzone za wykroczenia

Należy zauważyć, że obecnie wykonywanymi lub podlegającymi wykonaniu wobec skazanego były kary orzeczone w sprawach II K 838/15, II K 552/16 oraz II K 375/17. Jednocześnie wobec skazanego wymierzono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w sprawie II K 518/15. Wymierzone kary były przy tym karami podlegającymi łączeniu, co powodowało konieczność wydania w tym zakresie wyroku łącznego.

Granice możliwej kary łącznej kształtowały się więc od roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności (najwyższa z wymierzonych kar- kara łączna orzeczona w sprawie II K 375/17) do 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy i 15 (piętnastu) dni pozbawienia wolności (suma wszystkich kar pozbawienia wolności- 10 miesięcy, 6 miesięcy, roku i 8 miesięcy oraz 2 miesiące i 15 dni- zgodnie z treścią art. 89 § 1b kk).

Przechodząc do rozważań nad wymiarem kary łącznej orzeczonej przez Sąd należało jednocześnie wskazać, iż zgodnie z treścią art. 85a kk orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W uzasadnieniu projektu Ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie Ustawy Kodeks karny oraz

niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) wskazano, że przepis ten przewiduje dyrektywy wymiaru kary łącznej. Ponieważ orzeczenie tej kary jest na korzyść skazanego (względem sumy kar jednostkowych), sąd przedmiotem oceny sądu powinny być w tym wypadku nie elementy związane bezpośrednio z czynem, uwzględnione już w wyroku skazującym, co tym bardziej ma znaczenie przy braku rozwiązywania węzła kary łącznej, ale elementy związane z osobą sprawcy. W ten sposób uzasadniona jest propozycja ograniczenia dyrektyw wymiaru kary do celów prewencyjnych i izolacyjnych".

Nie mogło jednocześnie umknąć z pola widzenia Sądu, że celem art. 85a kk nie jest wyczerpująca kodyfikacja kryteriów kształtowania sądowego wymiaru kary łącznej, a raczej wskazanie na dyrektywy priorytetowe, o czym świadczy poprzedzenie ich sformułowaniem "przede wszystkim". W istotnej mierze nadal aktualne pozostają zatem wypracowane w doktrynie i orzecznictwie kryteria oparte na powiązaniach między przestępstwami, za które orzeczono kary podlegające łączeniu. Znaczenie tego dorobku ulec musi jedynie pewnemu przewartościowaniu ze względu na odejście przez ustawodawcę od realnego zbiegu przestępstw zamkniętego pierwszym wyrokiem co do któregośkolwiek z nich jako przesłanki orzekania kary łącznej. Konsekwencji tej zmiany na gruncie sądowego wymiaru kary łącznej należałoby upatrywać w traktowaniu dotychczasowej konstrukcji zbiegu realnego przestępstw jako okoliczności uzasadniającej niższy sądowy wymiar kary łącznej w porównaniu z orzekaniem tej kary za przestępstwa przedzielone wyrokiem za któreśkolwiek z nich, co oczywiście będzie tracić na znaczeniu w miarę kolejnych skazań za kolejne grupy przestępstw. W efekcie jeszcze więcej racji może przemawiać za orzekaniem kary łącznej tym bliższej mechanizmowi absorpcji, im większe podobieństwo realnego zbiegu przestępstw (w dotychczasowym znaczeniu) do zbiegu przestępstw o charakterze pozornym (por. R. A. Stefański, Komentarz do art 86a kk, Legalis).

Mając na uwadze powyższe zależało zatem wskazać, że dotychczasowy sposób życia skazanego świadczył o tym, że jest on osobą zdemoralizowaną, nie szanuje obowiązującego porządku prawnego. Pomimo orzeczenia wobec niego kar pozbawienia wolności w przeszłości, pomimo odbycia tych kar, nadal popełnia przestępstwa podobne, na szkodę tych samych pokrzywdzonych. W ocenie Sądu, z uwagi na charakter popełnionych przez skazanego czynów, lekceważący stosunek do obowiązujących norm prawnych i moralnych, ale również mając na uwadze, że jest on bezkrytyczny w swoim postępowaniu, należało podjąć zdecydowane działania w celu zapobieżenia podobnym sytuacjom. Skazany nadal popełnia przestępstwa na szkodę byłej żony, całkowicie ignorując nie tylko jej podstawowe prawa i wolności osobiste, ale również dotychczasowe orzeczenia sądów.

Również opinia skazanego z zakładu karnego nie jest pozytywna. Skazany był bowiem zarówno karany za przekroczenia regulaminowe, jak i nagradzany. Karę odbywa w systemie zwykłym, nie jest zainteresowany jej odbywaniem w systemie programowego oddziaływania. Co prawda bierze udział w spotkaniach dla osób uzależnionych, uzupełnia swoje kwalifikacje zawodowe i deklaruje krytyczny stosunek do popełnionych czynów, jednakże nie ma to przełożenia na ocenę wystawioną przez Dyrektora jednostki penitencjarnej. Co prawda obrońca skazanego deklarował, że już w toku trwania postępowania skazany otrzymał dwie dodatkowe nagrody, jednakże powinien on dążyć do tego bez względu na postępowanie sądowe.

Jak wskazano już powyżej Sąd miał też na uwadze, iż nadal aktualne pozostają wypracowane w doktrynie i orzecznictwie kryteria oparte na powiązaniach między przestępstwami, za które orzeczono kary podlegające łączeniu. Przypomnieć należało, iż w świetle dotychczasowego orzecznictwa Sądów zastosowanie zasady pełnej absorpcji możliwe jest wtedy, gdy pomiędzy kolejnymi przestępstwami zachodzi ścisły związek podmiotowy i przedmiotowy, w tym również czasowy. Zastosowaniu tej zasady sprzeciwia się naruszenie przez sprawcę tych przestępstw m. in. różnych dóbr prawnych, czy też popełnienie ich na szkodę różnych pokrzywdzonych. Nadto, im bliższy jest ten związek tym większe znaczenie zyskuje zasada absorpcji kar, im mniejszy- zasada ich kumulacji. Przez związek ten należy rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację i czas popełnienia każdego z nich. Dopuszczenie się ich na szkodę różnych pokrzywdzonych uzasadnia odstąpienie od absorpcji pełnej na rzecz częściowej kumulacji. W. P. był karany za różne czyny zabronione, skierowane przeciwko różnym dobrom prawnym (art. 178a § 1 kk, art. 244 kk, art. 190 § 1 kk, art. 288 § 1 kk, art. 191 § 1 kk). Popełnione one zostały w znacznej

odległości czasowej- od dnia 27 marca 2015 r. do dnia 26 marca 2017 r. Zostały też popełnione na szkodę różnych pokrzywdzonych.

Warto nadmienić również, iż orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest orzeczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar, czy też poprzez zastosowanie zasady absorpcji. Decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma także wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji ogólnej i indywidualnej. Kara łączna ma więc również oddziaływać wychowawczo na skazanego. Z całą stanowczością podkreślić trzeba również, że Sąd w tym składzie podziela w pełni pogląd, iż popełnienie więcej niż dwóch przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z zasady absorpcji (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 20 września 2001 r., II AKa 154/01 Prok. i Prawo 2002/4/26).

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że w przypadku W. P. uzasadnione było zastosowanie zasady częściowej kumulacji kar. Sąd nie znalazł przy tym podstaw, aby wymierzając karę łączną wobec skazanego zastosować zasadę pełnej absorpcji, albowiem, jak wskazano powyżej, zasadę tę stosuje się, gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem wskazują na bliską więź przedmiotową i podmiotową, są jednorodnej i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc jeden zespół zachowań sprawcy, a przesłanka prognostyczna pozwalała na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych, byłaby wystarczającą oceną zachowania się sprawcy, a jako taka osiągnęłaby cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec niego.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 86 § 1 i 4 kk i art. 89 § 1b kk połączył orzeczone wobec skazanego W. P.:

- karę pozbawienia wolności, orzeczoną na mocy wyroku Sądu Rejonowego w C.z dnia 22 grudnia 2015 r., w sprawie II K 518/15, opisaną w punkcie 3 części wstępnej wyroku,

- karę łączną pozbawienia wolności, orzeczoną na mocy wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 16 września 2016 r., w sprawie II K 838/15, opisaną w punkcie 4 części wstępnej wyroku,

- karę pozbawienia wolności, orzeczoną na mocy wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 6 czerwca 2017 r., w sprawie II K 552/16, opisaną w punkcie 5 części wstępnej wyroku,

- karę łączną pozbawienia wolności, orzeczoną na mocy wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 21 września 2017 r., w sprawie II K 375/17, opisaną w punkcie 6 części wstępnej wyroku,

i jako karę łączną wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Z uwagi na fakt, że w pozostałym zakresie wyroki nie podlegały łączeniu, Sąd w punkcie II orzekł o osobnym ich wykonaniu.

Natomiast na podstawie art. 572 kpk Sąd umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego co do kar orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego w C. z dnia 12 września 2013 r., w sprawie II K 288/12 oraz Sądu Rejonowego w C. z dnia 16 stycznia 2014 r., w sprawie II K 774/13, albowiem w tym zakresie nie zachodziły przesłanki do wydania wyroku łącznego.

O kosztach udzielonej skazanemu W. P. pomocy prawnej z urzędu, Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze oraz § 17 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1715 ze zm.), zasądając od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej r. pr. P. P. (2) kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych, w tym 23% VAT.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk, z uwagi na fakt, że W. P. pozostaje pozbawiony wolności i ma do odbycia długotrwałą karę, Sąd zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych uznając, że obowiązek ich uiszczenia byłby dla niego zbyt uciążliwy.